

SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová
Klíč k jejich
vykoupení

ANNIE WESTOVÁ

KLÍČ K JEJICH
VYKOUPENÍ

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenka je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vy-cucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

**KLÍČ K JEJICH
VYKOUPENÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Housekeeper and the Brooding Billionaire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Annie West

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1468-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1469-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1470-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Stál u obloukového okna a zíral do neprostupné mlhy, která se vznášela nad jezerem. Kdyby mlha zůstala viset nad krajinou celý den, vůbec by mu to nevadilo.

Tenhle den si slunce nezasloužil. *A ani ty si ho nezasloužíš.*

Bolest mu projela mezi žebry, tak známá, že ji skoro vítal. Stala se jeho neustálým společníkem, znamením, že ještě žije.

Alessio si přejel dlaní po zátylku. Byl vzhůru celou noc, sám sobě namlouval, že kvůli aukci ve východní Asii a snaze vyhnout se nekonečným hodinám, kdy by se jen převaloval v posteli, neschopný usnout.

Na personál pobočky v Asii se mohl spolehnout. Aukci vzácných výtvarných děl by zvládli sami, dokonce i když se jednalo o tak velkolepou událost, na níž se představily jedny z nejvzácnějších starožitností, jaké byly za posledních deset let na trhu k vidění. Byla to zároveň jedna z nejúspěšnějších akcí. A to už bylo říct. Jeho rodina totiž aukční síň, která zprostředkovávala prodej vzácných uměleckých předmětů z celého světa, provozovala už přes dvě století.

A přesto neměl z úspěchu akce roku žádnou radost.

Jeho život byl stejně bezbarvý jako mlha za okny. Bez špetky potěšení nebo alespoň spokojenosti. Ne od té události před třemi lety, jejíž výročí připadlo právě

na dnešek. Od té doby se věnoval pouze práci. Kdyby zpomalil, získal by čas se ohlédnout a něco cítit. A přesně o to nestál.

Tento den se mu zapsal hluboko do duše. Udělal, co bylo potřeba. Šel dál. Záviselo na něm příliš mnoho lidí. Rodina, zaměstnanci, místní, kteří u rodiny Dal Lago hledali podporu už celá staletí.

Šel dál, ale jeho život postrádal smysl.

Pevně semkl rty. Udělal tolik chyb, nechtěl k nim přidávat ještě sebelítost.

Hustou mlhu protnul paprsek brzkého rána. Alessio ztuhl, bušící srdce se na okamžik zastavilo. Zamrkal. Ne, to se mu musí jen zdát. Halucinace způsobená nedostatkem spánku. Na duchy nevěřil, přestože žil na zámku, kde se příslušníci jeho rodu rodili a umírali po pět set let. Jenže jak jinak vysvětlit stín, z něhož mu začalo bušit ve spáncích a vlasy na zátylku se mu ježily?

Naklonil se blíž k oknu, ale přízrak nezmizel. Pod věží, na jediné písčité pláži na ostrově, někdo stál.

Nikdo z místních by se v tuhle denní dobu na jezero nevypravil. Nemohl to být ani žádný zmatený turista, který netušil, že je ostrov soukromý a bez pozvání sem nikdo vstoupit nesmí. A v těchto dnech *nebyl* zván nikdo.

Mlha se pohnula a postava zmizela. Přesvědčoval sám sebe, že to byla jen iluze, když v tu chvíli se postava zjevila znovu. Byla to žena, mladá žena.

Zhluboka se nadechl. Úzkost mu bolestivě zaryla drápy do břicha. Žena vstoupila do jezera. Voda jí stoupala ke štíhlým stehnům, k pasu, špičkami prstů čeřila hladinu.

Přesně jako v tvých nočních můrách.

Alessio se pevně chytil okenního rámu. Ne, tohle se ve skutečnosti nemohlo dít. To nemohla být ona. Vždyť ona je už tři roky pryč.

Tři roky, přesně na den.

Ženu nezastavil ani ranní chlad. Klidně pokračovala

dál do klidného, temného jezera, do mlhy, která ji halila jako závoj.

Není to příznak počínajícího šílenství? napadlo Alessia.

Jeho teta ho varovala, že se to může stát, pokud tu zůstane sám, odříznutý od všech. On však její obavy nebral vážně.

Ať už to bylo šílenství, nebo ne, Alessio se rozhodl na nic nečekat. Otočil se a vyšel z pracovny, sbíhal z věže po starodávném kamenném schodišti a vyběhl ven.

Dlažební kostky byly navlhlé, ale hřejivé sluneční paprsky si už prorážely cestu skrz mlhu. Zprudka vyrazil ke břehu.

Byl prázdný. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tam někdo byl. Žádný zvuk. Jen... zdálo se mu to, nebo se z konce zátoky ozvalo šplouchnutí?

Zamířil k ostrohu, smysly napjaté, připravené zachytit jakýkoliv hluk či pohyb. Kromě svého bušícího srdce však neslyšel nic. Pokračoval k molu, kde se houpalo několik loděk. Žádná z nich však nebyla cizí. Jenom se mu něco zdálo. Byl to jen přízrak stvořený z viny, výčitek a nedostatku spánku.

Alessio byl příliš rozrušený, než aby se vrátil zpátky do pracovny. Vydal se po úzké dlážděné silnici, která obtáčela ostrov, vedla okolo známých budov, opuštěných i obydlených, některé z rodin tu žily skoro tak dlouho jako ta jeho a většina byla na něj odkázána. Všichni společně tvořili úzce svázané společenství.

Nebylo to poprvé, kdy za to byl vděčný. Po té tragédii se okolo něj semkli a vytvořili hradbu mezi ním a zbytkem světa. Bulvár o něm psal neskutečné výmysly, ale odsud, z L'Isola del Drago, o tom, co se stalo, neuniklo jediné slovo. Měl štěstí.

Alessio se ušklíbl. Štěstí? Ano, obchodu se dařilo a jeho zaměstnanci mu byli věrní. Tři roky se věnoval

jen práci a své firmě, což přineslo nečekaný úspěch. Ale v tom ostatním...

Nic ostatního neexistovalo.

Ve vzduchu se vznášela vůně čerstvě upečeného chleba. Uvědomil si, že obešel téměř celý ostrov a došel až k malému pekařství. Mohl by zajít za Mariem, na kus řeči a na čerstvě upečený croissant. Starého muže navštívil naposledy před týdnem. Ale dnes Alessio nedokázal promluvit s nikým, dokonce ani s mužem, který ho znal už od útlého dětství.

Vracel se zpátky k zámku, když v tom se mlha nad jezerem zvedla.

Ta žena, kterou viděl předtím. *Byla tam.*

Zpoza ní vysvitl osamělý paprsek slunce a z ženy se stala jen silueta vystupující z nazelenalých hlubin a mířící ke břehu. Ramena měla stažená dozadu a boky se jí při chůzi vlnily ve svůdně ženském rytmu.

Při pohledu na ten přízrak se Alessiovi rozbušilo srdce, naráželo mu do žeber, div je neprorazilo. Obličej měla skrytý ve stínu, mokré vlasy se jí lepily k zádkům. Jeho pozornosti neuniklo, jak štíhlé má paže, úzký pas a oblé boky.

Musel něco vykřiknout, jak, to netušil, protože hrdlo měl úplně stažené. Ale žena se zastavila a natočila hlavu jeho směrem, jako by si ho do té chvíle vůbec nevšimla.

Iluze byla tak dokonalá, že zmátla i jeho mozek, který mu namlouval, že to musí být Antonia, ona, nebo její duch. Až na to, že tohle nebyl žádný duch. Slunce ozářilo paži mladé ženy a jedno světlé stehno pokryté zlatavě třpytivými kapkami.

Samozřejmě že to nebyla Antonia. Ta odešla už před třemi lety. A navíc by si nikdy neoblékla jasně modré jednodílné plavky. Antonia dávala přednost bikinám.

Žena se zastavila tam, kde jí voda sahala ke kolům, jako by přemýšlela, jestli jí na břehu nehrozí žádné nebezpečí.

Měl by ji varovat, že tohle místo je prokleté, a přimět ji, aby se vrátila tam, odkud přišla. Jenže ze sebe nedokázal vydrat ani hlásku. Jako by měl okolo krku ostnatý drát.

Jednodílné plavky bez výstřihu měly zřejmě působit zdrženlivě, až na to, že jí těsně přiléhaly k tělu a zvýrazňovaly štíhlý pas a nádherné křivky. V mysli se mu zjevil renesanční obraz Venuše vystupující z lázně, který visel v hlavním hostinském pokoji. Avšak Venuši scházela erotická přitažlivost neznámé ženy. Dokonce i její nahá světlá ramena, třpytící se v raném slunci, působila vyzývavě.

Nebyl to žádný duch, ale žena z masa a kostí. Konečně se zase vzpamatoval. Jeho tělo mu dalo za pravdu. Pocit, který ho při pohledu na ni zaplavil, by označil jako mužský zájem. Nechtěl si připustit, co ve skutečnosti náhlý příval testosteronu, který mu rozbouril krev, mohl znamenat.

Nasupeně vykročil vpřed. Tahle žena byla vetřelec, zmátla ho a vzbudila v něm pocity, o nichž byl přesvědčený, že už je nikdy neucítí. A ani o to nestál.

„Tohle je soukromý pozemek. Tady nemáte co dělat. Běžte pryč,“ zahřímal. Jak jinak. Právě on, víc než jiný z jeho předků, si zasloužil dávnou rodovou přezdívku – Jezerní drak.

Žena udělala pár kroků směrem k němu. Teď jí slunce ozářilo naplno, třpytilo se jí ve vlasech, které barvou připomínaly starožitné zlaté šperky uschované v trezoru ve sklepech zámku.

Alessio se zamračil. Copak mu nerozuměla? Zopakoval to pro jistotu ještě jednou. Ani potom se žena nezastavila, dokud nestála přímo naproti němu, voda jí sahala po kotníky.

„Já jsem vás slyšela. Ale nemáte pravdu, že tu nemám co dělat. Jsem Charlotte Symondsová.“ A pak se usmála.

Charlotte k němu vzhledla a pohlédla do jeho zasmušilé tváře. Úsměv jí ze rtů nezmizel. Právě teď se jí hodily zkušenosti získané během let, kdy pracovala s náročnými hosty. Něco jí však říkalo, že tenhle muž bude jiný než ostatní.

On patřil úplně do jiné sorty.

Dýchala zhluboka a neuniklo jí, jak jí pohledem zavádil o vzdouvající se hrudník. V tmavozelených očích se mu mihl záblesk, z něhož se jí slabiny rozlila horkost.

Nebyla krásná, ale muži o ni přesto jevili zájem, takže umění odmítat nechtěnou mužskou pozornost ovládala dokonale. Právě teď ale chtěla udělat cokoliv, jen ne ho ihned odmítnout. Poprvé jí její instinkt nenapovídal, aby si někoho držela od těla. Trochu ji to znepokojilo, takže její úsměv poněkud povadl, stejně jako její sebevědomí.

„Nezajímá mě, kdo jste,“ zavrčel Alessio znovu. „Tohle je soukromý pozemek.“ Založil si ruce na prsou a významně se na ni zadíval. Vypadalo to, že kdyby se pokusila projít okolo něj, neváhal by jí v tom fyzicky zabránit.

Byla to vlastně směšná představa. Tváře měl možná trochu propadlé, ale byl vysoký a dobře stavěný. Zejména když se postavil přesně takhle, rozkročený a s rukama založenýma před sebou tak, že zdůrazňovaly jeho široký hrudník, působil jako někdo, s kým není radno si zahrávat. Ona pro něj nepředstavovala žádnou fyzickou hrozbu.

„Čemu se smějete?“

Rychle stáhla rty. „Já se nesměju. Jenom se vám něco zdálo, možná za to může to světlo.“ Natáhla k němu ruku. „Dobrý den, hrabě Alessio. Já...“

„Nejste tu vítána.“

Ten krásný vážný obličej, s rovnými, ostrými rysy, tak dokonale symetrický, se proměnil v kámen. Jen na

spánku mu divoce pulzovala žíla, jako důkaz, že ten muž je opravdu z masa a kostí. S tmavým strništěm a rozčuchanými černými vlasy připomínal ošumělého piráta. A vážně v sobě *měl* něco z piráta. Jako ti muži, kteří bez zaváhání klidně poruší každé pravidlo. Prostě si berou, co chtějí. A to napovídal i jeho výraz – jsem zvyklý, že je vždycky po mém.

Navzdory mrazivému rannímu vzduchu projela Charlottiným tělem horkost a usadila a se jí v podbřišku. Bylo to tak nečekané, až se otrásla. Panovační muži, kteří očekávali, že vždy bude po jejich, se jí přece ošklivili. Tak proč ji zrovna tenhle vzrušuje?

Byl sice zanedbaný, ale taky... nezkrotný. Impozantní. Neuvěřitelně sexy.

Charlotte na to měla být připravená. Jenže ho viděla jen na starých fotkách – kde byl hladce oholený, v dokonale padnoucím obleku, jako symbol úspěchu, nebo naopak v ležérním, ale stylovém oblečení na luxusní jachtě. Z žádné z těch fotek nečišela jeho surová energie. Ta mocná, magnetická přitažlivost, která brala dech.

„Pokud ihned neodejdete, osobně vás odsud vyprovodím.“

„To nebude nutné.“ Charlotte se narovnala v ramenu a v duchu samu sebe uklidňovala, že je fuk, že tu stojí jen v plavkách. „Pracuji tady. Jsem vaše nová hospodyně, na zástup.“

Že ji slyšel, se dalo poznat jen podle toho, že zamrkal a nedůvěřivě pozvedl jedno husté, jako uhel černé obočí. Jinak se ani nepohnul.

Charlotte byla na úšklebky zvyklá. Její otec byl na ně expert, jenže v jeho případě vzápětí následoval proud nadávek a hrozeb, kterými zasypal kohokoliv, kdo se mu odvážil postavit.

Její nový zaměstnavatel brzy pochopí, že zvednuté obočí ji neodradí. Možná je jen jeho zaměstnanec, ale to neznamená, že se nechá zastrašovat.

„Dorazila jsem včera večer. Anna mě chtěla představit osobně, jen čekala, až budete mít volnou chvíli.“ On, hrabě, si nepřál být při práci rušen, kýmkoliv, za jakýchkoliv okolností. „Jenže uprostřed noci jí volali z Říma a musela narychlo odjet.“

Alessio spustil ruce podél boků. „Něco s její dcerou?“

Přikývla. „Musela do nemocnice, kvůli komplikacím v těhotenství.“

Jeho rysy zůstávaly napjaté, ale přesto by Charlotte přísahala, že mu přes tvář přeběhl stín, jako by bolestný.

Možná nebyl tak necitlivý, jak se o něm říkalo.

Z kapsy vytáhl telefon, zamračil se a otočil se zády k ženě. Přiložil si telefon k uchu a dlouhým, elegantním krokem odcházel. Charlotte zaslechla jen, jak říká „Anno“ a potom následoval proud slov, na která její italština nestačila. O chvíli později telefon vrátil zpátky do kapsy, zřejmě nechal své hospodyni jen vzkaz. Žádal ji, aby se vrátila? Nebo se jen chtěl zeptat na její dceru?

Charlotte neměla ani tušení. Jeho neprostopupný výraz stále zůstával vážný a hrozivý. O Alessiovihraběti Dal Lago, se dočetla spoustu věcí. Byl hlavou jedné z nejstarších italských šlechtických rodin. Mezi jeho předky byli loupeživí baroni a válečníci, kteří si mezi sebou rozdělili panství mezi jezery a kopci severní Itálie a nakonec zbohatli a stali se z nich praví šlechtici. Ale i tak byli známí svou zuřivostí.

Otřásla se a přejela si dlaněmi po husí kůži, která jí naskočila na pažích. Když si četla historiky, které o jeho rodině kolovaly, byla přítom ve svém útulném bytě ve Švýcarsku. Tam bylo jednoduché nad tím vším mávnout rukou a říkat si, jak jsou tyhle povídačky přehnané.

Jenomže když se teď hrabě otočil a upřeně se na

ni zadíval očima stejného odstínu, jaký měla chladná voda jezera za ní, vybavil se Charlotte jiný, mnohem aktuálnější článek. O tomhle muži. Jaký je to samotář. Bezcitný, hrubý. Krutý tyran, který má na rukou krev. Internet byl plný spekulací o tom, jak na tomhle ostrově izoloval svou krásnou manželku. Prý zemřela, protože jí ze života s nelítostným tyranem puklo srdce.

Charlotte byla přesvědčená, že média jako vždy přehánějí. Ale nebyl to trochu ukvapený závěr?

Alessio mezitím přimhouřil oči, jako by jí četl myšlenky. Potom nadzvedl jeden koutek úst. Těžko se tomu dalo říkat úsměv, nebylo v tom nic přívětivého ani uvolněného.

Napadlo ji, jestli bylo vážně rozumné souhlasit s tím, že tu bude tři měsíce pracovat.

„Takže nová hospodyně. Na zástup,“ pronesl zadumaně.

Jeho rozmrzelost byla pryč. Tentokrát promluvil sametově hebkým hlasem, v němž se skrýval jakýsi nepopsatelný podtón, ze kterého se jí rozklepaly nohy. V tu chvíli si přála, aby na sobě měla cokoli jiného než mokré plavky.

I když aspoň ji nesvlékal pohledem, jako jiní muži, kteří si mysleli, že hotelový personál jim splní i ta *obzvlášť osobní* přání. Hrabě se jí však díval přímo do očí.

Ale poprvé za celé dlouhé roky to Charlotte zneklidnilo, stejně jako neznámé horko, které jí pulzovalo mezi nohama.

A podezření, že on to všechno poznal.

„Za třicet minut se potkáme v mé pracovně.“

Vypadalo to, že její první den bude mnohem náročnější, než se obávala.

DRUHÁ KAPITOLA

O třicet minut později Charlotte zaklepala na dubové dveře, které vedly, jak doufala, do pracovny.

Anna ji po domě nestihla provést a z náčrtku zámku a okolí, který jí hospodyně nakreslila, toho moc poznat nešlo. Původně měla Charlotte pracovat několik dní spolu s Annou, jenže včera večer přišel urgentní telefonát z Říma, takže Anna stihla své zástupkyni sdělit jen to nejnnutnější.

Zaprvé. Soukromí hraběte je prvořadé. Charlotte nesmí na ostrově fotit ani mluvit o tom, co se o něm tady nebo kdekoliv jinde dozví. Jako by snad ta astronomická pokuta za porušení mlčenlivosti, kterou předtím podepsala, nebyla výmluvná sama o sobě.

Zadruhé. Na ostrov smí jen návštěvníci se speciálním povolením. Viz první pravidlo. První setkání se svým zaměstnavatelem Charlotte všech pochybností zbavilo.

Zatřetí. Pokud je hrabě v pracovně, nesmí být nikdy rušen, pokud nejde o život. A nezáleží na tom, kolik času se rozhodne v pracovně strávit. Opět viz pravidlo číslo jedna.

Začtvrté. Pokud neumí připravit dokonalé espresso, nemá tu co dělat. Charlotte se zlehka pousmála. Takže hraběte zkrotí dobrá káva. I když *zkrotit* bylo možná až příliš silné slovo. Pochybovala, že by trocha arabiky dokázala něco výrazně změnit. Co by

uvolnilo ty jeho vážné rysy, nebo ho dokonce přimělo k úsměvu?

Do toho ti nic není, Charlotte Symondsová.

Stáhla ramena, narovнала záda a zkontrolovala, že dosud ještě trochu vlhké vlasy má utažené do dokonalého drdolu. Potom zaklepala znovu.

„*Avanti.*“

Na prahu se okamžitě zastavila. Srdce jí vyskočilo až do krku, a ne jen kvůli tomu, že před ní stál hrabě Alessio a mračil se. Tentokrát však ne na ni, ale na displej telefonu.

Místnost, do které vstoupila, zabírala skoro celou plochu kulaté zámecké věže, vysoká okna vpouštěla dovnitř bledé ranní světlo. Výhled byl stejně dechberoucí – na hory se strmými svahy klesajícími do zelených údolí k jezeru, nad nímž se vznášela mlha. Bylo to jako ocitnout se v orlím hnízdě.

Charlotte konečně vešla dovnitř a rozhlížela se po velkolepém prostoru. Útulnou, trochu starodávnou atmosféru narušovaly moderní elegantní skříně a prostorný stůl s několika počítačovými monitory. Dokonce i pohovky poblíž krbu, tak velkém, že by se v něm klidně mohlo opékat sele, vypadaly jako značkové kousky.

„Cítím kávu,“ poznamenal hrabě, aniž by vzhlédl. Tmavé obočí měl pořád stažené, možná byl podrážděný, nebo jen soustředěný.

Teď už jí bylo jasné, že o jejím příjezdu včera večer vůbec netušil. Z toho, co říkala Anna, pochopila, že svého zaměstnavatele moc často vídat nebude. Příjímací pohovor s ní vedla Anna, poté, co Charlotte prošla výběrovým řízením u personální agentury. Pracovní smlouva dorazila poštou, od prominentní advokátní kanceláře sídlící v Římě.

Sice byla zvyklá, že pro bohaté hosty, jejichž přání plnila, byla téměř neviditelná. Ale určitě by si mohl

její nový zaměstnavatel uvědomit, že Charlotte není jen servírka, co nosí kávu. Beze spěchu prošla ke stolu a postavila na něj táč.

„Děkuji,“ zamumlal, ale pořád se díval do telefonu. No, aspoň poděkovat umí. Charlottin otec veškerý personál naprosto ignoroval. Očekával, že všichni budou plnit jeho přání ještě dřív, než je vysloví. A když to nedokázali, zpražil jen proudem zuřivých nadávek.

Poznala, kdy si hrabě všiml, že přinesla dva šálky. Zamrkal, jako by ho nikdy nenapadlo, že by jeho hospodyně možná také ocenila šálek espressa, když jí ráno vůbec nedal čas, aby se nasnídala.

Nebo jsi možná zašla až příliš daleko.

V malém luxusním alpském hotelu, kde pracovala jako vedoucí všech pokojských, s ní jednali stejně jako s ostatními manažery. Pracovat pro šlechtice, v jeho vlastním zámku, to bylo něco jiného.

Přestože Charlottina matka měla také šlechtický titul a Charlotte věděla, že skutečný džentlmen se ke členům svého personálu chová s úctou, a ne že po nich jen štěká příkazy.

Proč ji zrovna *tenhle* muž tak irituje, když celé roky dokázala jednat i s těmi nejnáročnějšími hosty s naprostým klidem? A navíc ve srovnání s výbuchy hněvu jejího otce nebyla jeho rozmrzelá nálada vůbec nic.

Upřel na ni zkoumavý pohled, jeho oči měly barvu temného lesa. „Posadte se, prosím.“

„Máte od Anny nějakou zprávu?“

„Její dcera musela v noci podstoupit akutní císařský řez. Narodila se jí holčička a obě jsou v pořádku.“ Rysy tváře na okamžik povolily a Charlotte vycítila, že se mu ulevilo. Možná ten vážný výraz byl opravdu známkou soustředění spíš než nespokojenosti. A svými dalšími slovy to potvrdil. „Zařídili jsme jim péči na nejlepší soukromé klinice v Římě, takže snad se neobjeví žádné komplikace.“

Zařídili? Charlotte měla podezření, že to zařídil *on sám*. Pochybovala, že by si Anna mohla dovolit soukromou péči. A určitě ani její dcera, protože s manželem zařizují bydlení a šetří každý cent, jak se jí Anna svěřila.

A stejně se hrabě netvářil spokojeně. Do tónu jeho hlasu se vkradlo dřívější napětí.

Smiř se s tím, že se v něm prostě nejde vyznat. A ani to není tvoje věc.

Zamířila k židli s jednoduchým opěradlem, ale hrabě ukázal ke dvojici kožených pohovek. „Támhle.“

Posadila se, tác odložila na nedaleký stůl a dopřála si doušek kávy. Byla tak lahodná, až potěšením přivřela oči. Hrabě se posadil naproti a zpod přimhouřených víček ji sledoval. Nepřekročila snad nějakou mez? Přece ji nevyhodí ještě dřív, než vůbec stihla začít?

Ne, on patřil mezi muže, kteří byli zvyklí, že je někdo obsluhuje. Nevyhodil by ji dřív, než by za ni našel náhradu. *Nebo v to spoň doufala.*

Charlotte se zaklonila a překřížila nohy. Byla jí trochu zima, příprava kávy jí zabrala dost času, takže si ani nestihla natáhnout punčocháče, které většinou nosila k sukni a saku jako součást pracovního oblečení.

Jako by uhodl, na co myslí, hrabě poznamenal: „Nejste oblečená jako hospodyně.“

Dřív než se nad tím stihla zamyslet, odsekla: „Měla bych snad nosit bílou naškrobenou zástěrku?“

„Tu nosí služky.“

Jeho výraz se vůbec nezměnil, zato jí se nahrnula krev do tváří. Vysmíval se jí. To bylo neuvěřitelné. Přezíravé nebo sexistické poznámky si nikdy nepřipouštěla.

Tentokrát jí však její obvyklý klid opustil. Až dosud byla hrdá na to, jak dokáže zachovat klid v každé situaci. Byla snad tahle práce pro ni moc velké sousto?

„Vadí vám něco na tom, jak jsem oblečená?“

Pohledem přeletěl po dlouhých nohách v úzké sukni. „Nic mi nevadí. Ale Anna se oblékala méně formálně. Jako byste šla spíš na obchodní jednání než uklízet.“

Charlotte pokrčila rameny. „Na své předchozí pozici jsem před hosty musela vypadat upraveně. Ale koupelnu drhnu bez saka.“ Věnovala mu letmý úsměv. „Někdy dokonce nosím i kalhoty.“

On její úsměv neopětoval a suše se zeptal. „A jaká byla vaše pozice?“

Zarazila se. Přijímací pohovor s ní sice vedla Anna, ale předpokládala, že hrabě její rozhodnutí schválil. Přece jen je to známý samotář. Vážně se tak málo zajímal, kdo bude žít pod jeho střechou?

„Byla jsem vedoucí pokojských v luxusním hotelu ve Švýcarsku. Krátce jsem pracovala také jako manažerka.“ Charlotte byla ve své práci úspěšná, ale měla pocit, že je čas pustit se do nových výzev. Když zmínila jméno hotelu, neuniklo jí, jak hrabě překvapeně pozvedl obočí. „Můžu vám ukázat své reference.“

„To nebude nutné. Anna je určitě viděla.“

Tím potvrdil její tušení, že do výběrového řízení vůbec nezasahoval. Až doteď to vypadalo, že měl o jejím přijetí pochybnosti.

Charlotte potlačila záchvěv obav. Takhle práce pro ni byla důležitá. Dostala nabídku na lepší pozici v proslulém benátském *palazzo* hotelu poté, co se zmínila, že bude dočasně pracovat jako hospodyně právě u hraběte. U přijímacího pohovoru tím viditelně všechny ohromila. Hrabě Dal Lago měl pověst muže, který očekával pouze dokonalost, ve všem. Pokud tu vydrží, získá tím skvělý odrazový můstek do budoucna.

A ona se tady podkopává a snaží se nad ním získat navrch, protože ji špatně odhadl.

Seber se, Charlotte. Vyhazov si nemůžeš dovolit.

„Ten hotel znám. Má velmi dobrou pověst.“ Odmlčel se. „Na takovou pozici se mi zdáte poměrně mladá.“

Charlotte se narovнала. „Za pár měsíců mi bude šestadvacet. V tomhle oboru pracuji už přes osm let.“

Nebylo to poprvé, kdy ji lidé podceňovali kvůli jejímu nízkému věku. Ale své práci byla velmi oddaná a uměla si věci dobře zorganizovat. Během dospívání se toho od matky hodně naučila, což se jí potom hodilo, když nastoupila do své první práce.

Její matka byla ztělesněním elegance vyšší třídy, s domem na venkově, kam se sjížděli prominentní hosté. Pečovala o dům a měla na starosti veškerý personál, zároveň vedla jezdeckou školu a byla dokonalou hostitelkou. Na první pohled všechno zvládala s lehkostí a šarmem, ale pod tím se skrývala tvrdá práce, dokonalé plánování, umění jednat s lidmi a navíc schopnost zvládat každou krizi. Charlotte byla až do svých sedmnácti její oddanou učednicí.

Polkla, aby se zbavila bolestných vzpomínek. Od toho roku, kdy matka zemřela, doma nebyla.

Za úspěchem, kterého Charlotte v práci dosud dosáhla, se skrýval jediný důvod. *Zoufalství*. Její kariéra pro ni znamenala všechno. Dávala jí naději, že budoucnost má ve *svých* rukou. Že záleží na tom, aby byla šťastná *ona*. Že není loutkou svého otce, který neustále bažil po vlivu a penězích.

Charlotte vzhlédla a setkala se s upřeným pohledem zelených očí. „Nelíbilo se vám tam?“

Charlotte vyděsilo pomyšlení, že by mohla dát najevo, co se v ní odehrává. Skrývat své myšlenky dokázala bravurně.

„To zase ne...“ Pokusila se o nenucený úsměv. „Miluji Švýcarsko. Moje práce mě bavila a potkala jsem tam úžasné lidi. Bylo to velmi šťastné období.“

Byla hrdá na to, že se jí vedlo tak dobře, na dívku,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Klíč k jejich vykoupení.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.